

Sygn. akt IV CNP 71/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanych

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w R.

z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt /.../,

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej „U.” w R.

przeciwko W. D. i K. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 listopada 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwani W. D. i K. D. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 października 2010 r., którym oddalona została ich apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 1 lipca 2010 r. uwzględniającego powództwo Spółdzielni Mieszkaniowej U. w R. o zapłatę. W skardze pozwani podnieśli, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia została im wyrządzona szkoda „w postaci nałożenia na nich obowiązku zapłaty na rzecz powoda nienależnej kwoty 5.830,65 zł z odsetkami”.

Oceniając dopuszczalność skargi pozwanych, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest dotknięta istotnymi, nieusuwalnymi brakami konstrukcyjnymi, z których każdy stanowi wystarczającą i samodzielną podstawę dla uznania skargi za niedopuszczalną (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 r., IV CNP 86/06, niepubl.).

Przede wszystkim nie zawiera ona wymaganego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej stronie na skutek wydania zaskarżanego wyroku, które stanowi jeden z zasadniczych i niezbędnych elementów konstrukcyjnych tego środka procesowego.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego uwzględnienie ma otwierać stronie drogę do dochodzenia naprawienia poniesionej przez nią szkody i nie może być wykorzystywana jako instrument zapobiegający szkodom mogących powstać w przyszłości (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 i z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz.141). Z lakonicznego twierdzenia skargi wynika jedynie, że na skutek wydania zaskarżonego wyroku pozwani zostali obciążeni obowiązkiem zapłaty na rzecz powodowej Spółdzielni określonej kwoty. Skarżący nie podnieśli w skardze, że spełnili ciężące na nich świadczenie, ani że zostało ono od nich wyegzekwowane w wyniku przeprowadzonej egzekucji i nie

wskazywali żadnych dowodów bądź innych środków, które takie twierdzenie miałyby uwiarygodnić. W skardze brak jurydycznego wyводу, z którego wynikałoby, że majątek pozwanych doznał już konkretnego uszczerbku, obowiązek zapłaty zasądzonej sumy nie jest równoznaczny z tym uszczerbkiem.

W skardze ponadto nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytoczenie podstaw skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) nie jest w tym zakresie wystarczające i nie może zastąpić spełnienia tego obowiązku. Oba te wymagania są wyraźnie przez ustawodawcę odróżniane, a zatem muszą być przez stronę skarżącą spełnione w sposób niezależny i odrębny (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl.).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.